

Beklaagd van:

te vastgesteld op 31 januari 1991.

als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

op het onroerend goed gelegen te gekadaastreerd of geweest zijnde

eigendom van:

op , programmeur, geboren te ,
wonende te

op , onderwijzeres, geboren te
wonende te

Binnen de grenzen van een landschappelijk waardevol gebied een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting te weten een paardenstal metende 17,40m x 11,20m in silicaatsteen te hebben gebouwd

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

En vanaf 31 januari 1991 tot de dag der dagvaarding voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65§1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 68§1 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

- de plaats te herstellen in de vorige toestand; en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 5.000,- Fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te
 op 12.11.1998,
 ambtshalve ingeschreven.
 Ontvangen : 2.622 frank. De Bewaarder (get.)

Het onroerend goed toebehorend aan
 krachtens een akte van aankoop
 18/9/90 ontvangen op 1/10/90 door notaris
 te

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld
 - op 11 juni 2001 door beklaagden tegen al de
 schikkingen ten dezès laste
 - op 13 juni 2001 door het Openbaar Ministerie
 tegen al de schikkingen uitgezonderd deze
 betrekkelijk de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
 rechter op 29 mei 2001 door de correctionele
 rechtbank van Hasselt, 13e kamer, dewelke als
 volgt heeft beslist:

...

De rechtbank merkt voorafgaandelijk op dat de
 titel "gemachtigde ambtenaar" in de betichting
 dient gewijzigd te worden in "stedenbouwkundige
 inspecteur".

...

De uitvoering van de werken en de instandhouding
 van deze werken leveren twee afzonderlijke
 misdrijven op die de opeenvolgende en voortgezette
 uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet,
 zodat de verjaring van de strafvordering voor het
 geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst
 strafbare feit, te weten 26 oktober 1993, datum
 van bevel tot dagvaarden (zie arrest Hof van
 Beroep Antwerpen, 10de kamer, 1 februari 2000, 1089
 P 99).

...

Verklaart beide beklaagden schuldig aan de feiten
 zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en

nader gepreciseerd qua tijdsbepaling met dien verstande dat deze feiten thans strafbaar zijn gesteld bij de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 oktober 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en rekening houdend met de aanpassing.

eerste beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gebracht op HONDERDDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 1.870 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank.

tweede beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gebracht op HONDERDDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 1.870 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank.

Beveelt het herstel in de vorige staat, hetgeen impliceert de complete afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stal en dit binnen de DRIE MAANDEN nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de kosten van beklaagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te

vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden daarenboven tot een dwangsom van 5.000 frank per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

* * *

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord beklaagden in hun middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. loco Mr.
beiden advocaat bij de balie van

Gelet op de neergelegde conclusie en stukken;

Overwegende dat de zaak ter zitting werd hernomen door huidige samengestelde zetel;

Overwegende dat de hogere beroepen, regelmatig naar vorm en termijn, ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de eerste rechter terecht de feiten actualiseerde conform de huidige wetgeving doch ten onrechte verwees naar het decreet van 18 oktober 1999 in plaats van naar het decreet van 18 mei 1999;

Dat het gepast voorkomt deze materiële vergissing recht te zetten;

Overwegende dat conform de vordering van het Openbaar Ministerie, de datumbevestiging der feiten dient omschreven als volgt:
"Tussen 1 oktober 1990 en 1 februari 1991" voor de oprichting en
"Vanaf 1.02.91 tot 26 oktober 1998" voor de instandhouding;

Overwegende dat de beklaagden hiervan ter terechtzitting in kennis werden gesteld en zich daaromtrent hebben kunnen verdedigen;

Overwegende verder dat de feiten van de tenlastelegging dienen geactualiseerd te worden aan de huidige wetgeving terzake; dat bijgevolg de tenlastelegging dient aangevuld te worden met de woorden:

"de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003";

Dat de beklaagden daarvan in kennis gesteld werden door de nota van 10 maart 2005 die door het Openbaar Ministerie bij het dossier werd gevoegd en waarvan beklaagden kennis hebben gekregen bij het bevel tot dagvaarding van 10 maart 2005 en zij zich daarop hebben kunnen verdedigen;

Overwegende dat de feiten welke ten grondslag liggen van de ten laste van beklaagden ingestelde strafvordering door deze verbetering, precisering en actualisering niet gewijzigd worden;

Overwegende dat na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, de schuld van de beklaagden aan de feiten hen ten laste gelegd zoals hiervoor gespecificeerd bewezen gebleven is;

Overwegende dat hiervoor verwezen wordt naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, door beklaagden in hoger beroep niet weerlegd zijnde, en door Het Hof beaamd en overgenomen;

Overwegende dat de eerste rechter terecht stelde dat op grond van art. 65 BW de opvoeding van de paardenstal zonder vergunning en de instandhouding van deze niet vergunde paardenstal twee afzonderlijke misdrijven zijn die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van éénzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel van de feiten begint te lopen vanaf het laatste strafbaar feit hetzij 26 oktober 1998;

Dat derhalve de strafvordering niet is verjaard;

Overwegende dat overigens beklaagden de hen ten laste gelegde feiten niet betwisten;

Dat deze paardenstal zich bevindt in landschappelijk waardevol agrarisch gebied hetwelk dient beschouwd te worden als ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 146 derde lid van het Stedenbouwdecreet van 18 mei 1999;

Overwegende dat te dezen de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt;

Dat het bestreden vonnis dateert van 29 mei 2001, waarna het dossier ingevolge de vermelde hogere beroepen op 19 juni 2001 ontvangen werd ter griffie van het Hof van Beroep te Antwerpen; dat de dagvaarding in hoger beroep dateert van 22 maart 2005 met dagstelling voor de terechtzitting van 4 mei 2005 voor de behandeling in graad van beroep; dat de termijn tussen het aantekenen van de hogere beroepen en de aanvang van de procedure voor het Hof van Beroep 4 jaar omvat voor welke te lange termijn geen redelijke verklaring voorligt;

Dat deze overschrijding van de redelijke termijn te dezen en gelet op de omstandigheden van het dossier zoals het feit dat beklaagden getracht hebben de toestand te regulariseren, aanleiding is om geen straf uit te spreken en beklaagden enkel te veroordelen bij eenvoudige schuldigverklaring overeenkomstig art. 21 ter voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;

M.b.t. de herstellvordering

Overwegende dat nu de feiten bewezen zijn dient ingegaan op de herstellvordering desbetreffend van de thans stedenbouwkundig inspecteur zoals afdoende gemotiveerd in diens vordering tot herstel d.d. 30 oktober 1997 (de stukken 29-32);

Overwegende dat beklaagden ten onrechte verzoeken om de uitspraak over de herstelmaatregel op te schorten in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de nog lopende procedure bij de Raad van State;

Dat immers beklaagden ondanks de gevoerde regularisatieprocedures nog steeds geen vergunning kunnen voorleggen en aldus meer dan 10 jaar een niet vergunde constructie in stand houden;

Overwegende dat op grond van art. 149§1 van het decreet van 18 mei 1999 een advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is vereist alvorens een herstelmaatregel te bevelen;

Dat echter op grond van art. 198 bis van dit decreet de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid slechts in werking treden nadat de Hoge raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd;

Dat heden het huishoudelijk reglement nog niet is goedgekeurd zodat derhalve het voorafgaandelijk advies nog niet is vereist;

Overwegende dat het niet aan het Hof toekomt de opportuniteit van een herstelmaatregel van de stedenbouwkundige inspecteur te beoordelen;

Dat de herstellvordering zowel intern als extern wettig is en op gepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van het door de beklaagden gepleegde midrijf; dat zij uitsluitend gesteund is op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is;

Dat de herstellvordering steunt op de erbij in concreto aangeduide en vermelde inbreuken, thans bewezen, nl. het in stand houden van een zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning gebouwde paardenstal, en dit in landschappelijk waardevol agrarisch gebied hetgeen onaanvaardbaar is vanwege de met het landschappelijk waardevol agrarisch gebied strijdige functie en een miskening uitmaakt van de bestemming, ongeacht het feit dat beklaagden over een milieuvergunning beschikken tot 21.02.2021 en het fokken van paarden inmiddels hun broodwinning zou zijn;

Dat te dezen, gelet op de manifeste inbreuk, het herstel in de vorige staat door het slopen van de wederrechtelijk opgerichte paardenstal de enig mogelijke afdoende en aangepaste herstelmaatregel is vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening;

Overwegende dat de termijn voor dit herstel dient te worden bepaald op 1 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklaagden de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren; dat deze termijn afdoende geacht wordt en er geen aanleiding is om deze te verlengen; dat derhalve het Hof niet ingaat op het

verzoek om deze herstelmaatregel op te leggen wanneer beklaagden hun pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt;

Overwegende dat, gelet o.m. op de onwillige houding van de beklaagden en hun manifeste kwade trouw, het gepast is om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag ervan dient bepaald op 125 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

Dat de bedoeling van de dwangsom is dat beklaagden zich binnen de voorziene termijnen zelf op vrijwillige basis zouden conformeren aan de verplichtingen opgelegd bij dit arrest;

OM DIE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Met eenparigheid van stemmen,

Gelet op de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 211bis wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 50, 65 strafwetboek
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 45, 48, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 39, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli

- 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart
 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart
 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het
 decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en
 48 decreet van 21 november 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
  - 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
  - 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
  - 21 ter van de wet van 17 april 1878
  - 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd
 door artikel 1 van het K.B. van 11 december
 2001
  - 1385bis gerechtelijk wetboek

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Herneemt de zaak voor de zetel met huidige
 samenstelling;

Herstelt de materiële vergissing zoals voormeld
 (pagina 5);

Preciseert de tijdsbepaling zoals hiervoor gezegd
 (pagina 5);

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging
 zoals hiervoor gezegd (pagina 6);

Het bestreden vonnis wijzigend;

Verklaart beklaagden schuldig aan de hen ten laste
 gelegde feiten zoals verbeterd, gepreciseerd en
 geactualiseerd en veroordeelt beklaagden hiervoor
 bij eenvoudige schuldigverklaring;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van
 VIJFENTWINTIG EURO;

Recht doende over de herstellvordering;

Beveelt beklaagden de plaats in de vorige staat te
 herstellen, hetgeen impliceert het slopen van de
 wederrechtelijk opgetrokken paardenstal binnen de
 termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht
 van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen één
 jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig
 arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of
 het strijdige gebruik niet binnen die termijn
 wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de
 stedenbouwkundige inspecteur, het college van

burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beide beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten van beide aanleggen, deze aan de zijde van de openbare partij in totaal begroot op 173,45 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
NEGENTIEN OKTOBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier